

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 567/2014-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka, prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Romanom Hošovským, Mikulášska 1/a, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 139/02, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 320/06 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED], na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 139/02, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 320/06 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 835/2014, sp. zn. 14 Co 836/2014 **p r i k a z u j e k o n a ť** vo veci bez zbytočných prieťahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur) od Krajského súdu v Bratislave a v sume 3 000 € od Okresného súdu Bratislava II (slovom tritisíc eur), ktoré s ú p o v i n n é mu ich vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 € (slovom dvestoosemdesiatštyri eur a osem centov), ktorú s ú Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave p o v i n n é spoločne a nerozdielne vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Romana Hošovského, Mikulášska 1/a, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 567/2014-9 z 24. septembra 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 139/02, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 320/06.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom podaným okresnému súdu 24. septembra 2002 v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 139/02 domáhal ochrany svojich osobnostných práv proti nezákonnému zásahu odporcom, pričom okresný súd rozsudkom z 20. apríla 2006 návrh sťažovateľa v celom rozsahu zamietol. Uvedené rozhodnutie potvrdil

v odvolacom konaní krajský súd rozsudkom sp. zn. 8 Co 320/06 z 30. apríla 2009. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na základe mimoriadneho dovolania podaného príslušným prokurátorom uznesením (sťažovateľ v sťažnosti chybné uvádza „rozsudkom“, pozn.) sp. zn. 1 M Cdo 4/2010 z 29. februára 2012 zrušil predchádzajúci rozsudok okresného súdu, ako aj krajského súdu a vec vrátil na ďalšie prerokovanie a opätovné rozhodnutie späť okresnému súdu. Po vrátení veci okresný súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom sp. zn. 20 C 139/02 z 8. januára 2014, ktorým návrh sťažovateľa opäť zamietol a o odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozsudku opätovne koná krajský súd.

Podľa sťažovateľa okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 139/02, ako aj krajský súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 320/06 prerokovávajú jeho vec s neodôvodnenými prietahmi, v dôsledku čoho sa predlžuje stav jeho právnej neistoty a oddaľuje sa právoplatné skončenie konania.

Sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil okrem iného aj takto:

„Je iste pravdou, že doterajšia lehota temer 12 rokov od podania žaloby bola ovplyvnená aj tým, že generálny prokurátor SR vybavoval môj podnet na mimoriadne dovolanie bezmála osem mesiacov (od 30.6.2009 do 18.2.2010) a že Najvyšší súd SR vyniesol rozhodnutie až po dvoch rokoch (29.2.2012), avšak pri posudzovaní týchto lehôt nemožno vziať zo zreteľa, že uvedený stav a konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku vyplynul ako dôsledok nezákonných rozhodnutí nižších súdov. Podstatou nezákonnosti pre ktorú došlo k zrušeniu rozsudkov oboch stupňov bolo nezákonné nepripustenie zmeny mojej žaloby a nesprávny právny názor spočívajúci vtom, že žalovaný nezasiahol do mojich osobnostných práv, pretože iba realizoval svoje ústavou zaručené petičné právo.

Z uvedeného teda vyplýva, že dlhý časový horizont konania pred Okresným a Krajským súdom ovplyvnila nekvalifikovaná, nekoncentrovaná a neefektívna činnosť oboch súdov.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„a/ Okresný súd Bratislava II vo veci vedenej pod sp. zn. 20 C/139/2002 a Krajský súd v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 8 Co/320/2006 porušili právo [REDAKČIA] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktoré je zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,

b/ Krajskému súdu v Bratislave prikázal konať o odvolaní [REDAKČIA] z 4.6.2014 proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 8.1.2014, č. k. 20 C/139/2002-378 tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá,

c/ priznal primerané finančné zadosťučinenie [REDAKČIA] v sume 5.000.- EUR voči Okresnému súdu Bratislava II a v sume 5.000.- EUR voči Krajskému súdu v Bratislave, ktoré je Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu,

g/ Okresnému súdu Bratislava II a Krajskému súdu v Bratislave uložil, aby každý z nich v rozsahu polovice zaplatili sťažovateľovi na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Romana Hošovského do troch dní trovy konania pred ústavným súdom.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: za okresný súd jeho predsedníčka listom sp. zn. Spr. 2154/2014 zo 14. novembra 2014, za krajský súd jeho predseda listom sp. zn. Spr. 3535/14 z 29. októbra 2014 a právny zástupca sťažovateľa listom zo 17. októbra 2014.

2. 1 Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení okrem prehľadu procesných úkonov okresného súdu tiež uviedla:

„Tunajší súd vo veci konal najprv v období od podania návrhu (24.09.2002) do 11.07.2006, kedy vec predložil Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie na základe podaného odvolania proti rozsudku. V tomto období konal súd plynulo, vo veci bolo nariadených 17 pojednávaní, súd mal sťažený postup pri zabezpečovaní účasti svedkov, predovšetkým [REDAKČIA], ktorý v tom čase vykonával funkciu ministra zahraničných vecí. Celkovo došlo až k deviatim ospravedlneniam svedkov. Tunajší súd vo veci rozhodol dňa 20.04.2006, na základe podaného odvolania vec predložil odvolaciemu súdu dňa 11.07.2006.

Spis bol z odvolacieho súdu vrátený tunajšiemu súdu dňa 13.05.2009, pričom dňa 18.02.2010 bolo vo veci podané mimoriadne dovolanie, na základe čoho bol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 23.02.2010, ktorý rozhodnutie prvostupňového tak aj odvolacieho súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.04.2012.

Na základe uvedeného tunajší súd vo veci opätovne konal, pričom v tomto období možno pripustiť že nekonal plynulo, keď vyhlásil rozsudok dňa 8.01.2014, ktorý bol expedovaný dňa 19.05.2014.

Oznamujem Vám, že netrvám na ústnom pojednávaní ústavného súdu a súhlasím s jeho upustením. “

2.2 Predseda krajského súdu okrem konštatovania o nadmernom pracovnom zaťažení sudcov krajského súdu v súvislosti s prijatím sťažnosti sťažovateľa tiež uviedol:

„Žaloba sťažovateľa o ochranu osobnosti bola podaná na Okresnom súde Bratislava II dňa 24.09.2002. Súd prvého stupňa rozhodol o predmetnej žalobe rozsudkom č. k. 20 C 139/2002-267 dňa 20.04.2006 tak, že žalobu zamietol. Po podaní odvolania žalobcom bola vec predložená odvolaciemu súdu - Krajskému súdu v Bratislave dňa 11.07.2006 s pridelením sp. zn. 8Co/320/2006 a o tomto odvolaní žalobcu zo dňa 03.07.2006 rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 8Co 320/2006-288 zo dňa 30.04.2009...

Predmetom konania v danej veci je ochrana osobnosti, teda nejde o statusovú ani pracovnú vec, ani o nariadenie predbežného opatrenia, ktoré veci sa vybavujú prednostne, a nápad ktorých vecí bol a je veľmi vysoký.

██████████ ďalej uviedla, že je zarážajúce a veľmi smutné, aby účastník konania konštatoval, že prieťahy v konaní sú zapríčinené nekvalifikovanou, nekompetentnou a neefektívnou činnosťou oboch súdov, a to bez toho, aby poznal pravé príčiny prieťahov, t. j. veľký počet vecí, neobsadenosť senátov (tam, kde robí jeden alebo dvaja sudcovia to, čo majú robiť traja, nie je možné robiť bez prieťahov) o to viac, ak je taký vysoký nápad na senát. “

2. 3 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom vyjadrení uviedol:

„... oznamujem, že súhlasím, aby podľa § 30 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania o tomto mojom návrhu.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Pred rozhodnutím o sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd oboznámil aj s obsahom vyžiadaného spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 20 C 139/02, ktorého súčasťou je aj záznam o priebehu odvolacieho konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 320/06.

1. V súvislosti s prvým kritériom „zložitosť veci“ ústavný súd konštatuje, že konanie o ochranu osobnosti nie je vo všeobecnosti po právnej a skutkovej stránke zložitým konaním a patrí do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva s rozsiahlou judikatúrou v tejto oblasti. Ústavný súd sa v danom prípade nemôže stotožniť ani s obrannou argumentáciou okresného súdu o faktickej, resp. skutkovej zložitosti veci, ktorej dôvodom by malo byť obťažné zabezpečenie svedka na pojednávanie, ktorý v tom čase zastával funkciu ministra zahraničných vecí Slovenskej republiky, pretože pri efektívnejšom a predvídavejšom postupe okresného súdu okresný súd mohol a mal už pri predvolaní tohto svedka alebo pri prvom ospravedlnení jeho neprítomnosti, majúci vedomosť o jeho pracovnej zaneprázdnenosti spojenej s výkonom jeho funkcie, zisťovať, v akom čase by sa svedok vzhľadom na svoj pracovný program mohol pojednávania zúčastniť, avšak okresný súd k tomuto kroku pristúpil až po takmer roku (25. apríl 2005) od momentu, keď tento svedok z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti prvý krát ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní (3. máj 2004), pričom po tomto zistení sa tento svedok na pojednávanie už riadne dostavil. Podľa ústavného súdu nie je možné stotožniť sa ani s argumentáciou okresného súdu o skutkovej zložitosti veci majúcou základ v petite návrhu, ktorým sa sťažovateľ domáha nielen ospravedlnenia, ale aj priznania nemajetkovej ujmy za zásah

do jeho osobnostných práv, na základe čoho okresný súd konštatoval, že „... *jedná sa teda o vec skutkovo náročnú*“. Podľa ústavného súdu totiž žalobným nárokom vyjadreným v petite návrhu nemožno vzhľadom na jeho nenárokovateľnosť ospravedlňovať skutkovú zložitosť predmetu konania. Právnu zložitosť danej veci nekonštatoval ani okresný súd. Obdobne právnu a ani faktickú zložitosť preskúmavaného odvolacieho konania nenamietal vo svojom vyjadrení ani krajský súd.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka posudzovaného konania v procesnom postavení navrhovateľa, ústavný súd v jeho správaní síce nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by prispeli k podstatnému predĺženiu preskúmavaného konania, avšak na druhej strane ústavný súd podotýka, že sťažovateľ musí strpieť aj menšie, resp. kratšiu dobu trvajúce zdržania preskúmavaného konania, ku ktorým došlo aj v príčinnej súvislosti s jeho konaním (napr. ospravedlnenie sa z neúčasti na nariadenom pojednávaní, prípadne žiadosť o prekročenie nariadeného termínu pojednávania a pod.), ktoré síce nie je možné pripočítať zavinené na jeho farchu, keďže ide o procesné úkony účastníkovi konania zákonom priznané, avšak sťažovateľ si musí byť vedomý, že aj v dôsledku takýchto jeho procesných úkonov môže dôjsť k spomaleniu konania. Podľa zistenia ústavného súdu napríklad v dôsledku ospravedlnenia sťažovateľa (8. december 2004) a jeho následnej žiadosti o zmenu termínu nariadeného pojednávania (15. február 2005) okresný súd od posledného pojednávania konaného 19. októbra 2004 najbližšie pojednával vo veci až 21. apríla 2005. Okrem toho sťažovateľ, ktorý mal riadne doručené predvolanie, sa bez ospravedlnenia nezúčastnil na pojednávaní konanom 3. decembra 2012 (na pojednávaní sa nezúčastnil ani jeho právny zástupca, pozn.). Napokon vplyv na plynulosť konania okresného súdu z hľadiska ustálenia predmetu konania determinovaného žalobným petitom mala aj skutočnosť, že napríklad po tom, ako okresný súd 5. apríla 2006 rozhodol o pripustení sťažovateľom navrhovanej zmeny žalobného petitu, sťažovateľ už 12. apríla 2006 navrhoval opätovne zmenu žalobného petitu. Pokiaľ však ide o konanie vedené krajským súdom, počas tohto konania ústavný súd v správaní na strane sťažovateľa nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by podstatnou mierou prispela k predĺženiu preskúmavaného odvolacieho konania.

3. Napokon, ústavný súd s prihliadnutím na § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, sa zaoberal postupom tak okresného súdu, ako aj postupom krajského súdu.

Pokiaľ ide o okresný súd, podľa zistení ústavného súdu najmä v období do vyhlásenia vo veci prvého rozsudku (20. apríla 2006) konal vo veci plynulo, avšak po vrátení mu veci dovolacím súdom 19. apríla 2012 na opätovné konanie a rozhodnutie, okresný súd začal vo veci opätovne konať až po takmer 6 mesiacoch, a to 10. októbra 2012, keď nariadil pojednávanie na 3. december 2012. Z hľadiska hodnotenia prieťahov v posudzovanom konaní možno na ťarchu okresného súdu pripočítať aj obdobie v trvaní 3 mesiacov (po zohľadnení 30 dní na vypracovanie vyhláseného rozsudku), a to v čase od vyhlásenia rozsudku 8. januára 2014, do 19. mája 2014, keď bol tento rozsudok expedovaný účastníkom konania.

Súčasne ústavný súd v súvislosti s posudzovaním postupu okresného súdu upriamuje pozornosť aj na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a to v prípade, ak nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na všeobecný súd, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 380/08, I. ÚS 7/2011).

Okrem zistených období nečinnosti v postupe okresného súdu ústavný súd konštatuje, že z prehľadu procesných úkonov okresného súdu v posudzovanom konaní vyplýva, že postup okresného súdu bol poznačený aj neefektívnou činnosťou, keď napríklad okresný súd pojednávanie konané 19. júna 2013 odročil až o viac ako 4 mesiace, a to na 30. október 2013 z dôvodu „*ďalšieho dokazovania*“, avšak v tomto období okresný súd žiadne dokazovanie nevykonával, a navyše na pojednávaní 30. októbra 2013 účastníci konania na dopyt okresného súdu vyhlásili, že návrhy na ďalšie dokazovanie nemajú.

Príkladom neefektívnej činnosti okresného súdu je aj skutočnosť, že o návrhu sťažovateľa z 30. júna 2003 na zmenu žalobného petitu okresný súd rozhodol až 5. apríla 2006 (t. j. po viac ako 2 rokoch a 9 mesiacoch), keď navrhovanú zmenu petitu pripustil.

Pokiaľ ide o postup krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 320/06, zo súdneho spisu vyplýva, že od 11. júla 2006, keď vec krajskému súdu napadla, krajský súd bez ďalšieho vo veci rozhodol až po viac ako 2 rokoch a 9 mesiacoch, a to 30. apríla 2009. Taká dĺžka je podľa ústavného súdu pre odvolacie konanie, ktorého ťažiskom nie je dokazovanie a prvotné ustaľovanie skutkového stavu ústavne neudržateľná a neospravedlňiteľná ani nadmerným zaťažением zákonného sudcu.

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd dospel k záveru, že postupom tak okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 139/02, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 320/06 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

III.

4. V nadväznosti na výrok uvedený v bode 1 tohto rozhodnutia a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd v bode 2 výroku tohto rozhodnutia prikázal krajskému súdu, ktorý podľa zistenia ústavného súdu v danej veci v súčasnosti koná o odvolaniach sťažovateľa (proti rozsudku okresného súdu č. k. 20 C 139/02-378 z 8. januára 2014 a proti uzneseniu sp. zn. 20 C 139/08 z 23. júla 2014), v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 835/2014, 14 Co 836/2014 podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie, ktorého

priznania sa sťažovateľ domáhal v sume po 5 000 € tak voči okresnému súdu, ako aj voči krajskému súdu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä na skutočnosť, že predmetné konanie trvá už viac ako 12 rokov, považuje za primerané v sume po 3 000 € samostatne, tak voči okresnému súdu, ako aj voči krajskému súdu, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

6. Ústavný súd priznal v konaní pred ústavným súdom úspešnému sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu v sume 453,52 € vrátane 20 % DPH.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny (§ 11 ods. 3 vyhlášky) za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2014 je 134 € a hodnota režijného paušálu je 8,04 €.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) v celkovej sume 284,08 € vrátane režijného paušálu (bez DPH, pretože právny zástupca nepredložil osvedčenie platcu DPH, pozn.), pričom ústavný súd nepriznal sťažovateľovi nárok na úhradu trov za jeden úkon právnej služby v roku 2014, a to za vyjadrenie k prijatej sťažnosti, pretože v tomto vyjadrení právny zástupca neuviedol žiadne nové skutočnosti podstatné pre rozhodnutie vo veci porušenia práv sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania v sume 284,08 €, tak ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2015